
Ölüleri Dirilten Cenaze

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.
*Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine,
ashabına salat ve selam olsun.*

Değerli dostlar, aziz kardeşler,

Şu elimdeki kitap, Peygamber Efendimiz'in vefatından yaklaşık olarak 250 sene sonra yazılmıştır. Bunun adı Müslümanlar arasında Sahih-i Buharî olarak bilinen kitaptır.

Bu kitap da yine Peygamber Efendimiz aleyhisselamın vefatından 250 sene sonra yazılmış ikinci bir kitaptır. Bu kitap ve ikinci bu kitap, Sahih-i Buharî ve Sahih-i Müslim diye meşhur olan bu iki kitap, Allah'ın kitabı olan Kur'an-ı Kerim'den sonra Cebrail aleyhisselamdan gelen bilgilerin bulunduğu en güvenli ikinci ve üçüncü kitabımızdır. Bizim bilgi kaynağımız, Cebrail kaynaklı bilgi kaynağımız birinci derecede Kur'an-ı Kerim'dir. Biz müminler olarak Kur'an-ı Kerim'de tek bir harfin fazla veya az olmadığına, yüzde yüz Allah'ın indirdiği gibi olduğuna iman ediyoruz. İnanıyoruz demiyorum, iman ediyoruz.

Tek bir kelimesinde -elhamdülillah- tereddüdümüz yoktur. Kendi adımızdan, soyadımızdan belki şüphe ederiz ama Kur'an-ı Kerim'den asla şüphe etmeyiz, elhamdülillah. Öbür türlü cennete girmek mümkün değildir. Kur'an'dan sonra bu gösterdiğim Sahih-i Buharî ve Sahih-i Müslim, Peygamber Efendimiz aleyhisselamın sözlerini, onun Kur'an'a yaptığı tefsirleri, Allah'tan öğrenip bize bildirdiği bilgileri ihtiva eden iki temel kaynaktır. Peygamber Efendimiz'den sadece iki asır sonra derlenmiştir. Hadis-i şerifler bunlardan önce de vardı ama bu derlemeyi bu iki mübarek insan, Efendimiz aleyhisselamın dilinde, mübarek lisanında yer alan ve onun talebeleri olan ashab-ı kirama ve onların talebelerine intikal eden, böylece bu iki zatın derleyip topladığı bu iki kitap 1200 seneden beri Müslümanlar'ın başucu kitabıdır.

Müslümanlar'ın çocuklarını Londra'ya ve Amerika'ya İslam üzerine araştırma yapmak için göndermeye başladıkları, Müslümanlar'ın hocalarını, müftülerini Hıristiyan papazlardan, Yahudi hahamlardan din öğrenmek için Hollanda'ya göndermeye başladıkları zaman hariç, yani bu son 50 sene hariç, hiçbir Müslüman 1200 seneden beri şu kitapta yanlış bir şey vardır, bu kitapta şüpheli bir şey vardır, dememiştir. 1200 seneden beri müfessirlerin, muhaddislerin, mutasavvıfların, tarihçilerin ve İslam adına yazan çizen bütün âlimlerin gözünde bu iki kitap kesinlikle Resûlullah'ın ağzından çıkan sözleri ihtiva eden kitaptır. Bu konuda ümmet-i Muhammed'in hiçbir tereddüdü yoktur.

Sadece konunun iyi anlaşılması bakımından İmam Nevevî'nin, meşhur Riyâzü's-Salih'in müellifi olan, verdiği bir örneği zikretmek istiyorum. İmam Nevevî diyor ki; bir Müslüman talak üzerine yemin yapsa; talak üzerine yemin yapmak ne demek? Evli birisi diyor ki; mesela şu iş şöyle olmazsa karım boş olsun. Buna talak üzerine yemin deniyor. O işi öyle yapmazsa hanımı kendisinden boş olur. Buna talak üzerine yemin denir, İslam fıkında. İmam Nevevî diyor ki, bir Müslüman talakına yemin edip dese ki, eğer Buharî'de (birinci kitapta) ve Müslim'de (şu elimizdeki ikinci kitapta) Resûlullah'a ait olduğu kesin olmayan zayıf bir hadis varsa karım boş olsun. Böyle bir yemin yapsa acaba hanımı ondan boş olur mu? Diyor ki: Ümmet-i Muhammed'in ittifakıyla, yani onun zamanına kadar gelen ve ümmet-i Muhammed'in dik durduğu, Kur'an'ın hayat kitabı olduğu, Müslümanlar'ın Resûlullah aleyhisselamı gazetecilere satmadığı dönemlerdeki ittifakla bu Müslüman'ın hanımı kendisinden boş olmaz. Neden?

Çünkü Sahih-i Buharî ve Sahih-i Müslim'deki hadis-i şeriflerin Resûlullah'a ait olduğuna ümmet-i Muhammed'in ittifakı vardır. Bir yanlışlık varsa, böyle bir şey itham

edilecekse sahabi yanlış söylemiştir, Peygamber yanlış söylemiştir demek lazım, bunu da demek iman açısından mümkün olmadığına göre biz o zaman değerli dostlar, kim ne derse desin, “efendim arkeolojik kazılarda şöyle bulunmuş, böyle bulunmuş, filanca bilim adamı, filanca profesör, filanca yazar, filanca şahıs başka türlü söylemiş...” biz Allah’a ve Peygamber’e iman ettik. Allah’ın kitabı Kur’an’ı cennete girmenin vizesi olarak gördük. Resûlullah aleyhisselam adına yazılan bu iki mübarek kitap da bu ümmetin başucu kitabıdır. Herhangi bir Müslüman, eğer Siyonizm’den ve Haçlı kültüründen etkilenerek konuşmuyorsa, tekrar vurguluyorum; Siyonist kültürün etkisindeyse, Haçlı kültürün etkisindeyse o Kur’an’da da eksiklik bulur zaten. Bana göre bu ayetin şurada olması lazım, der; ona bir şey diyemeyiz, lakin bu ümmetin kültürünü kültürü olarak kabul eden, 1200 senedir müminlerin, tasavvuf ehlinin, tefsir erbabının, hocalarının, âlimlerinin, tarihçilerinin ittifakla “bu Resûlullah’a ait sözlerle dolu bir kitaptır” dediği bir kitap, herhangi bir müminin tereddütle bakamayacağı bir kitaptır.

Bu şekilde inanıyor, bu şekilde kabul ediyoruz. Allah’tan da bu imanımızla bizi hayatta tutmasını hararetle niyaz ediyoruz. Şimdi kardeşler, bu önümüzdeki iki mübarek kitaptan Sahih-i Müslim olarak isimlendirilmiş olan yani Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimizin vefatından 250 seneye yakın bir zaman sonra yazılmış olan Sahih-i Müslim’den bir hadis-i şerif okuyacağım. Bütün bu girişleri neden yapma ihtiyacı hissettim? Zira şimdi okuyacağımız hadis-i şerif, dinleyeceğimiz hadis-i şerif ola ki teknolojik yapımıza, bizim medyatik kültürümüze, masal anlayışımıza, yorum yapma yeteneğimize ters bilgiler verebilir bize. Bizim zihnimiz, havsalamız bu hadis-i şerifin aktardığı bilgiyi almıyor olabilir, beyin kapasitemiz, hafıza gücümüz düşük kalabilir. Ama unutmayacağız ki Resûlullah Efendimiz bize çok daha garip olan, kıldan ince kılıçtan keskin sırttan söz etmişti, olur demiştik. 100 sene, milyar sene değil ebedî cennet var, ebedî cehennem var demişti, yok diyememiştik.

Doğrudur ya Resûlallah, demiştik. Allah’ı gökyüzünde ay seyrettiğiniz gibi göreceksiniz cennette, demişti; yok dememiştik. Bize Resûlullah aleyhisselam, “miraca gittim, sidretü’l-müntehaya ulaştım dedi, biz doğrusun dedik. Bizim Resûlullah’ı doğrulamak şeklinde özetlenecek bir imanımız var. O bizim aklımızın alacağı kadarını anlatıp “bunu anlamazlar” diye gerisini kısacak birisi değil, kendisine iman edilmiş bir peygamberdir o. Ne anlattıysa doğrudur, doğru söylüyorsun ya Resûlallah, deriz. Şu kadar ki “filan hoca efendinin kitabında görmüştüm, filan hocanın sohbetinde dinlemiştim, filanca şeyh efendi bize filanca mecliste anlatmıştı...” bunlar din değil, bunlara tereddütle bakabilirsin. Şihinin büyüklüğü kadar inan; lakin Resûlullah’ın sözüdür dediye İmam Müslim ve İmam Buharî, o Resûlullah’ın sözüdür. Elbette Kur’an kadar değil ama herhangi bir ansiklopedi kadar hiç değil. İmanımız bu şekildedir.

Dinimiz kardeşler; namazımız, orucumuz, şehitlik anlayışımız, zekât anlayışımız, infak anlayışımız, anaya babaya itaat anlayışımız şu iki kitaptaki bilgilere göre derlenmiştir. Kur’an-ı Kerim’le yaşayacak olsak din diye bir şey kalmayabilir elimizde, ibadet diye bir şey kalmaz. Sabah namazına kaçta kalkacağımız bu kitapta yazıyor, nasıl oruç tutacağımız bu iki kitaptan alıntılardır. Bize şunu yaparsan haramdır, bunu yaparsan helaldir diyen bilginin kaynağı bu iki kitaptır. Binaenaleyh, biz Kur’an gibi görmüyorsak da bir hoca efendinin konuşması gibi de görmüyoruz. Bir şih efendinin rüyası gibi de görmüyoruz bu kitapları. Çok değerli bir âlimin kanaatleri değil bunlar. Allah’ın gönderdiği Peygamber’in sözleri, aleyhisselam. Böyle düşünüyor, böyle iman ediyoruz, bu imanla ölmek istiyoruz.

Kardeşler, Suheyb er-Rumî isimli sahabe diyor ki: Resûlullah bize şöyle bir olay anlatmıştı -bu olayı da Sahih-i Müslim’den naklediyorum: Suheyb radiyallahuanh, Resûlullah aleyhisselam Efendimiz’den naklediyor. Dikkatlice dinleyeceğiz, kendimize ders çıkaracağız. Diyor ki: Resûlullah Efendimiz şöyle buyurdu: Eski zamanlarda, sizden önceki dönemde bir kral vardı. Bu kral yanında danışman statüsünde bir sihirbaz bulundururdu. Bu sihirbazla

insanların etkilenmesini sağlıyor, yani yanında sihirbaz var, kral sözü söylendiğinde dinlemezse sihirbaz şöyle yapar, böyle yapar, gövde gösterisi yapıyor sihirbazla.

Günün birinde sihirbaz yaşlanmış, krala demiş ki: Kralım, ben artık yaşlandım, gereği kadar sihir yapamıyorum. Bana bir çırak bul, çırağı yetiştireyim de ben ölünce sen sihirbazsız kalma. Kral hazretleri de delikanlı bir çocuk bulmuş, bunu çırak olarak yetiştirmesi için ona vermiş. Zeki, kurnaz bir çocuk, sihirbazın yanında sihirbaz çırağı olarak bulunmaya başlamış. Akşam evine gidiyor, sabahleyin sihirbazın ofisine geliyorlar diyelim. Sihirbaz buna insanlara nasıl illüzyon yapılır, alavere dalavere hikâyeleri öğretiyor. Bu sihirbaz adayı olan çırak çocuk, evine gidip geldiği esnada yolda ihtiyar birini görmüş, tanışmış, bakmış ki bu adam yolun kenarındaki bir yerde küçük, mağara gibi bir evciği var, orda ibadet ediyor. İhtiyarın anlattıkları hoşuna gitmiş. Saraya giderken onun yanına uğruyor, merhaba, n'aber, n'apıyorsunuz derken, onun yanına çok takılmaya başlamış. Sihirbaz "sen niye geç geliyorsun?" demiş bir gün. Evden geç bıraktılar, demiş. Evden "sen akşamları neden geç gelmeye başladın?" demişler, sihirbaz geç gönderiyor beni, demiş. Bu gitgide geç kalma oranı çoğalmaya başlamış. Rahip deniyor eski ümmetlerdeki ibadete adanmış insanlara. Bu rahip denen şahıs, ibadet eden şahıs buna demiş ki: Yavrum sende yetenek var, sen bana git gel, ben sana din öğreteyim.

Bu da demiş ki "efendi, evden niye geç kalıyorsun diyorlar, saraydan niye geç kalıyorsun diyorlar..." O da demiş ki "yavrum, evden sorduklarında saraydan geç çıktım dersin, saraydan sorduklarında da evden geç çıktım dersin, beni ele verme" demiş. Kaçak ibadet yapıyor. Bir gün bu sihirbaz çırağı, rahibin de muhabbet erbabından olan çocuk yolda insanların toparlandığını görmüş.

Hikâye değil. İmam Müslim'in Sahih'inden hadis-i şerif okuyoruz.

Delikanlı bakmış ki insanlar toplanıyor. Ne oldu size, demiş. Demişler ki canavar var yolda, geçmekten korkuyoruz. Bakmış gerçekten büyük bir hayvan oturmuş, taş atıyorlar gitmiyor, sopa vuruyorlar kaçmıyor, insanlar da yolu kullanamıyorlar. İçinden geçirmiş ki: Sihir mi güçlü rahibin ibadeti mi güçlü bunu şimdi anlayacağım. Çocuk akıllı. "Allah'ım, eğer bu rahip hak yolda bir adamsa, benim sihirbazımdan ve kralımızdan daha güçlüyse bir taş atayım, bu taş bu hayvanı ürkütsün ve kaçsın buradan, ben de anlayayım ki bu rahip doğru bir yolda." demiş, almış bir taş hayvana fırlatmış, hayvan kaçmış gitmiş oradan. Anlamış ki rahip, yolda tesadüfen karşılaştığı rahip, Allah'ın sevdiği bir adam. Bu sefer ona daha çok bağlanmış. Bir gün rahip buna nasihatlerde bulunmuş. Demiş, "yavrum gördüğüm kadarıyla sen çok hızlı ilerliyorsun, bu ibadetler seni etkilemiş, korkarım bu yükseldiğin ibadet makamında seni Allah ağır imtihanlara tutacak. Sakın taviz verme, beni de ele verme."

Yani devletin okulları dışında eğitim yapma suçundan korkuyor adamcağız. Peki, olur efendim demiş. Kralın âmâ bir danışmanı var. Bu âmâ danışmanı kralın yağdanlıklarından birisi, demişler ki danışmana; "bu sizin sihirbazın çırağı var ya, bu çırak insanları okuyunca iyileşiyor hastalar. Git, seni okusun, gözün iyi olur ve görürsün." Yahu ben anadan doğma âmâyım, nasıl iyi edecek beni demiş. Nihayetinde yanına hediyeler almış, sihirbaz çırağının yanına gitmiş. Sen demiş, hastaları iyi edebiliyormuşsun, doğru mu demiş. "Ben nasıl iyi edeceğim, Allah iyi eder." demiş. Yok yok, sen iyi ediyorsun, duydum ben demiş. İman edersen iyi olursun. Nasıl iman ediliyor? Lâilâheillallah diyeceksin, iman edeceksin demiş. Derim, yeter ki gözüm açılsın. Deyip iman etmiş. Saraya dönüğünde âmâ olan danışman, kral bir bakmış, "sen görüyorsun bugün" demiş, "görüyorum tabii ki" demiş. Kim seni iyi etti? Hani doktorlar iyi edemiyorlardı? "Rabbim iyi etti" diye cevap vermiş. Benden başka Rab var mı, ben seni iyi etmedim demiş, kral. Senin de benim de Rabbimiz Allah'tır demiş danışman. Bi' daha de bakayım? Senin de benim de Rabbimiz Allah'tır.

"Sen" demiş, "sapıttın, sen sapıksın, dininden çıktın", bak tövbe et, etme derken nihayetinde kırbaçla. Kralların, sistemleri uğruna danışmanları da yoktur, anaları babaları da yoktur. Bu böyledir, eskiden de böyleydi. Adamı güzel bir kırbaçlamışlar o da "filan

sihirbazın çırağı beni iyi etti” demiş. ocuğu ağırmışlar, sen nasıl iyi ettin bunu demişler, Allah iyi etti demiş. Vay sen nasıl Allah dersin, onu da falakaya yatırmışlar, o da rahibin adresini göstermiş. Kral rahibi ağırttırmış bulmuş, sen ülkemizde insanlara nasıl bölücülük yaparsın diye, sarayında testere ile kafasından ayağına kadar ikiye bölmüş onu. Sonra myı çağırmış, bak nasıl oldu sizin rahip demiş, dönüyor musun? Hayır diye cevap vermiş. Allah ki bana bu gözleri geri verdi, ben ondan dönmem bir daha. Onu da testere ile ikiye bölmüş.

Diyor Resûlullah Efendimiz. O arada çocuğa bakmışlar, kral demiş ki bunu ibret-i lem için başka türlü öldürün. Alın bunu, en yüksek dağa götürün, dağa buna son teklifini yapın, bu akıllı ocuk geri gelsin, bizim dinimize girsin demişler. Kabul etmezse dağdan atarsınız. Bunu dağa götürmüş kralın korumaları. Dönüyor musun demişler, “hayır ben Allah’tan dönmem” demiş, bunu atacaklarken Allah Teâlâ onların ayağını kaydırıp korumaları dağdan yuvarlamış, ölmüş gitmişler, bu da elini kolunu sallayarak saraya gelmiş.

-Nasıl kurtuldun?

-Allah kurtardı.

Başka korumalara tembih etmiş, bunu bir sandalla denizin ortasına çıkarın, denizin ortasına atın demiş. Allah Teâlâ sandalı devirmiş, korumalar boğulmuş, bu geri gelmiş tekrar.

-Nasıl kurtuldun?

-Allah kurtardı.

Senden kurtuluş yok mu, demiş kral. “Var efendim” demiş, “benden kurtulabilirsin. Bütün ülkenin vatandaşlarını en büyük meydana toplayacaksın demiş. Ondan sonra sana dediğimi yapacaksın, ben ölürüm orda.” Tamam, talimat vermiş kral, filan gün resmî tören var, bütün ülke vatandaşları meydana toplanmışlar. Meydanda kral platforma çıkmış, delikanlı da çıkmış.

-Ne yapacağım?

-şimdi bak, benim oklarım var. Bu oklardan bir tanesini alacaksın, beni karşına geçireceksin, ‘bu çocuğu’nun Rabbinin adıyla’ diyerek bana ok atacaksın. Ben o zaman lrm.

Bütün insanlar da seyrediyorlar, herkesin gözü önünde. Kral almış oku, bizzat kendisi, sesli bir şekilde ‘bu delikanlının Rabbinin adıyla atıyorum’ diye ‘bismillah’ diyerek atmış. Tam kalbine isabet etmiş ve ocuk ölmüş. Herkes çocuğu’nun cenazesini görmüş, on binlerce insan. Bütün ülkenin vatandaşları resmî törende bulunuyorlar, bu arada insanlar fisildamaya başlamışlar, bu hikyeyi biliyorlar tabii. ocuk dağdan ölmeden geldi, sandalda atacaklardı atamadılar, yanında testereyle kesildi insanlar, etkilenmedi ocuk. Bu çocuğu onlar hl sihirbaz biliyorlar ama, çok gcl sihirbaz, bu sihirbaz bir türlü ldrlemiyor. Sihri gcl biliyorlar bunlar. Ama ocuk bu gcl sihri yenen en büyük gücün ‘bismillah’ kelimesi olduğunu sylettirdi krala. İnsanlar bunu görünce fisildamaya başladılar. Yahu demişler, anlaşılan ki bu çocuğu’nun Allah’ı gerçekten Allah. Rab dediğimiz odur, ona iman etmek lazım. Böyle iman etmek lazım derken dalga dalga insanlar ‘amenna billah, amenna billah’, ‘biz Allah’a iman ettik, Allah’a iman ettik’ diye slogan tutturmaya başlamışlar. Danışmanları kralı yakalamışlar, ne yaptın demişler. ocuk seni fena tuzağa düşürdü, kendi cenaze oldu ama kitleler hep ona iman ettiler demişler. Sen yanlış yaptın demişler krala. Delikanlının lm ülkeyi mümin hle getirdi. Bir cenaze on binleri diriltti. Bunun zerine kral bakmış ki iş ciddi.

Bundan sonrasını Kur’an-ı Kerim’den öğreniyoruz. Buruc suresinden, demiş ki şehrin girişine büyük çukurlar kazın, büyük ateşler tutuşturun, bu insanları ateşin başına getirin, bu imanınızdan dnyorsanız evinize gideceksiniz, dnmyorsanız bu çukura atılacaksınız diye tehdit edin demiş. Çukurlar kazılmış, vatandaşlar meydanda bekliyorlar. Devletin ilkelerinden taviz verildi ya, çukurlar kazılmış, ateşler yakılmış, sırayla iman ediyor musun etmiyor musun diye soruyorlar. Tefsirlerdeki bilgilere göre imanından dönmeyip beş bin insan o çukurlara atlamış. Geri dönmeyiz demişler. Kral bey oturmuş, koltuğundan sırayla

insanların ateşe nasıl atıldıklarını seyrediyor. “Sadece Rabbimiz Allah’tır” demişler, başka hiçbir suçları yok. Binlerce insanı diri diri yakmışlar.

Aleyhissalatü vesselam Efendimiz, Müslim’in rivayetinden bu sefer devam ediyoruz: Buruc suresinde var bu olay Kur’an-ı Kerim’de, ateşe atılma bölümü. Bir kadını da kundağındaki çocuğuyla getirmişler. Kadın, buraya atılıyor musun yoksa Rabbine imandan vazgeçip devletin ilkelerine sadık mı kalıyorsun, diye sormuşlar. Kadın da kundağındaki çocuğuna acıyıp tereddüt göstermiş. Gideyim evime de kurtulayım bundan düşünmüş, ayakları geri dönmeye başlamış, ben vazgeçtim diyecek. Kundağındaki çocuk dile gelip “anne” demiş, “o gördüğün ateş değil, cenneti Allah’ın, atla kurtul.”

“Altı çocuk, iki günlük, beş günlük, bir aylıkken konuşmuştur, birisi de bu çocuktur” buyurmuştur aleyhissalatü vesselam Efendimiz.

Şimdi kardeşler, bu hadis-i şerifi bir film sahnesinden almadık, senaryo değil. Yüzde yüz olmuş olduğunu Resûlullah söylüyor. Olayın son sahnesini Kur’an-ı Kerim’de Buruc suresinde görüyoruz, hayal değil yüzde yüz gerçek. Hiç kimse bana çıkıp “böyle bir vahşet olur mu canım” demesin. Yirminci asrın sonunda dünyanın bütün televizyonlarında izlenen haber bültenlerinin gözüne baka baka yüzlerce kameranın önünde dünyaya medeniyet aşısı yapan Amerika’nın zulmüyle Irak’ta yapılmadı mı? İsrail’in vahşi bombaları altında Filistinli çocuklara yapılan bundan hafif mi? Gazze kuşatmasında üç günde 1500 kişi ölmedi mi? Misket bombaları okyanusa mı atıldı Gazze’deki çocukların üzerine mi? Şimdiki Yahudi karakteri gen olarak o zaman da vardı demek ki. İlk insandan son insana kadar bu vahşet, her insanın genlerinde olabilir. Nitekim melek olma yeteneği de her insanın karakterinde olması muhtemel olduğu gibi. Hiç kimse “bu akla uymuyor” falan demesin. Gazze’yi inkâr etmedikçe, Irak’ı yok saymadıkça, Afganistan’da Müslümanlar’ı kum torbaları zannedip üzerine bombalar denenmedikçe, Fransa’nın icat ettiği topları Cezayir’deki Müslümanlar’ın üzerinde denediğini bile bile insanlık. Henüz yüz senelik olay bunlar. Bunu bile bile, bunun tutanakları resmî devlet dairelerinde bulunduğu hâlde böyle bir olaya nasıl yok deriz. Kaldı ki hiçbir belgemiz olmasa bile Resûlullah dedi ya, bu doğrudur. Amenna ve soddakna.

Biz bundan şüphesiz çok önemli dersler çıkarıyoruz kardeşler. Bu derslerin birincisi nedir: Allah’a yaklaşmayı becerenler, bir hocanın, bir davetçinin, bir âlimin, bir rahibin dizi dibinde, yükseliş trendini yakalayanlar, muhakkak bu yükseliş trendine uyumlu bir musibetle, bela ile karşılaşacaklardır. Sürekli tesbih çekerek yükselmek yoktur. Sürekli tesbih yükseliş trendine geçiştir lakin Allah Teâlâ bu geçişin saman alevi gibi bir heyecan mı yoksa yürekte gelen bir iman mı olup olmadığını muhakkak imtihan edecektir. Muhakkak imtihan edecektir. Sadece sloganla bu işi geçiştireceğinizi mi zannettiniz diye soruyor Allah, Ankebut suresinde. Hâşâ, böyle zannetmedik. Nitekim rahip bu delikanlıda bir yükselme maneviyatının kabarma işaretlerini görünce ilk uyarısı ne olmuş; yavrum sende iyi işler görüyorum, seni Allah çok imtihan edecek, hazır ol demiş. Nitekim delikanlı hazır oldu, rahip testere ile ikiye bölündü, âmâ danışman testere ile ikiye bölündü, delikanlı yılmadı.

Kardeşler, hiçbir çaresi yok, oturduğumuz yerden cennete nakil yok, hastalık olacak, siyasî sıkıntılar olacak, kamuoyu baskısı olacak, her gören seni cüzzamlı hasta gibi sağa sola dürtecek; sen hazır olacaksın. Rabbim Allah’tır, sözünden taviz vermeyeceksin. Orda başörtünü çıkar, burada sakalını kes, burada çocuğunu filan yerde ifsat et, burada gelininin kıyafetine dokunma; ama Rabbim Allah’tır diyorsun güya. Sözle inandırmak çok zor. Allah sözünde sadık olanlarla tavizcileri muhakkak tespit edecektir. Kur’an diyor, Ankebut suresinin ilk ayetlerin de. Öyle iman ettik demekle, kelime-i şahadeti okumakla sizi serbest bırakacağımızı mı zannettiniz, Allah buyuruyor. Böyle zannetmesin insanlar, bu delikanlıda bir nolu ders budur. Bunun Türkçesi ne biliyor musunuz?

Siz eğer mücahit bir çocuk yetiştirmek istiyorsanız, cihadın faturasını ödemeye hazır olup olmadığınızı, çocuğunuzun üzerinden soracak size Allah. Kuru kuruya “şehitliğe hazırız, biz şehit edeceğiz çocuğumuzu” filan, böyle şeyleri melekler belge kabul etmiyorlar. “Biz

çocuğumuzu Müslüman yetiştireceğiz” diye ağzından çıkarma. Çıkarır çıkarmaz müfettişlerini gönderecek Allah; bakalım doğru mu söylüyorsun diye. Bunun için bizim çocuğumuz doktor olsun, mühendis olsun, biz de emekli olunca sıkıntı çekmeyelim diyenin çocuğu güllük gülistanlık bir şekilde yetişir, okur, evlenir, torunları olur onların. Lakin “benim çocuğum inşallah ümmetin yüz akı olacak” dedin mi? Yüzünü kara eder yirmi sene otuz sene. Görmek ister Allah, sen ciddi misin değil misin. Eğer otuz sene sabredersen belki bu fani âlemde sana mutlu bir son göstermez, lakin mahşerde yüzünü güldürür Allah. Bu delikanlı da mutlu bir son görmedi, rahip testereyle bölündü hiç bir suçu olmadığı hâlde ama ne dedi rahip; yavrum hızlı yükseliyorsun, seni büyük imtihanlar bekliyor dedi. Peygamberlikte bile böyledir bu. Bütün âlemlerin rahmet sebebi isen, Muhammed aleyhisselam isen, Allah seni hiç bir peygamberine duçar etmediği kadar sıkıntılarla imtihan eder. On beş-yirmi kişinin peygamberi isen gece uykudan uyanıp uyanmayacağına bakar o zaman. Dağına göre kar, iddiaya göre de imtihan var bu dünyada. Birinci dersimiz bu.

Küçük bir not olarak kardeşlerim, burada bu delikanlı gerçekten hangi hastayı okuyorsa hasta iyi oluyormuş, nitekim âmâyâya küçük bir dua yaptı ve iyi oldu, gözleri gördü. Bu bizim ümmetimizde de vardır. Bu hastanın dua ile iyi olması inkâr edilemez bir gerçektir. Fakat iki şey çok önemli, birincisi biz beşerî sebeplere tevessül ederiz. Göz ameliyatı oluruz, tedaviyi yapar ilacı kullanırız sonra da duası makbul birine gideriz. İki: Ömer Bin Hattab radiyallahuanh bir hasta görmüş ya da hastayı ona getirmişler, Fatiha okuyup üzerine üfleyince hasta ayağa kalkmış. Bu manzarayı görenlerden biri yıllar sonra bir yerde arının soktuğu birisini görmüş, adam gidiyor, yapacak bir şey yok, ben okuyayım bunu, iyi olur demiş. Okumuş, hasta gidiyor, bir daha Fatiha okumuş, hasta daha fena, bir daha okumuş, hasta gitmiş. Demişler hani iyi edecektin? “Ya ben de anlamadım” demiş, “Ömer böyle bir hasta görmüştü, Fatiha’yı okudu, adam ayağa kalktı. Ben okuyorum kalkmıyor.” Orada bulunanlardan birisi demiş ki kardeşim, Fatiha burada ama Ömer’in ağzı yok demiş, Ömer’in ağzı yok.

Kardeşler, dua silahtır, şifadır. Destektir, enerjidir. Ağzını bulursa. Sigaranı söndürüp Ayete'l-Kürsî oku hastaya sen, ölmeyecekse de ölür o hasta. Gözün daha yeni haber bültenlerinden geldi, çıplak sekreterler seyrettin. Filan olayı seyrediyorum diye kadınlı sahneleri seyrettin, sonra da oturup hatim okuyup hastanın iyileşmesi için dualar ettiniz. Kimse kimseyi inandırmasın. Kur'an'ın tek bir ayeti vallahi ve billahi bir ölüyü mezarlıktan kaldırıır. Bu kudrete sahiptir Kur'an. Ağız bulursa ağız. Şifreler uyumlu olacak. Kur'an'ın şifreleriyle çözülmüş ağız ölüyü kaldırıır. Öbür türlü de beş on kuruşluk harçlık çıkarırsın sen okursan, ona bir itirazım yok. “Filancanın sarığı var?” Sarığına okut o zaman. “Sakalı var?” Sakalına okut o zaman. Sakal okuyor mu kimseyi? Bu iş beyin, kalp, ağız üçgeni içerisindeki dengenin sonucuna göre oluyor. Bu delikanlı, ölümünü Allah adına olunca hediye olarak kabul etmeye hazır olduğu için, “bu hastaya şifa ver” deyince âmâ iyi oldu. İkinci dersimiz de bu.

Üçüncü dersimiz kardeşler ve an acil dersimiz: Şu delikanlı olayında İmam Müslim'in sahih rivayet ettiği, Resûlullah'ın söylediğine yüzde yüz inandığımız, verdiği bu haberde şu delikanlıdan öğreniyoruz. Kardeşler, olay ne idi? Zalim, despot, vatandaşının canına kıymaya hazır bir hain, vatandaşlarını öldürmekte, diri diri yakmakta sakınca görmeyen bir hain. Sırf kendi ilkelerinden diye ülkesini yok sayan bir haine karşı bir tek delikanlı tek başına mücadeleye karar vermiş. O yılmamış, Allah da desteğini çekmemiş. Dağlarda Allah'ı bulmuş. Okyanusa açılmışlar, okyanusta Allah onu yalnız bırakmamış. Bu şekilde Allah'a yakın. Çünkü hadisin metninde diyor ki, dağa çıktığında tam bunu aşağı atacakları zaman demiş ki “Allah'ım sen bu şekilde uygun görüyorsan istediğin şekilde kurtar beni. Yoksa sen bilirsin” demiş. Kurtarmasa da ona da razı. İlla kurtar beni diye bir derdi yok. Dağda Allah'ı bulmuş, okyanusta Allah'ı bulmuş. Sonra delikanlı bakmış ki ben bedenimi feda edersem, buradan dinim kazanacak. Bu ticaret hoşuna gitmiş. Kralı tuzağa düşürmüş,

öldür beni kurtul demiş. “E öldüremiyorum?” Şöyle yaparsan ölürüm demiş. Kral da demiş ki, krala göre bu tabii çok büyük bir sihirbaz, sihirden dolayı öldüremiyor, o öyle düşünüyor. Bakmış ki bunu başka türlü öldürmesi mümkün değil, dediğini kabullenmiş. Protokole uymuş. Fakat bu hile, manen ölü olan, Allah’ı bulamadığı için yeryüzünde yürüyen cesetler gibi dolaşan binlercesinin imanına vesile olmuş. Bu delikanlı, ibadet ederek veya infak yaparak veya çok zikir yaparak filan, çok namaz kılarak Allah’ı kazanma yolunu tercih etmemiş. Tercih ettiği metot kendini feda edip, ölüleri diriltme metodudur. Bunu da Allah kabul etmiş. Bir oradaki manzara, bunun tek bir provokasyonu, tek bir hilesi binlerce insanın Allah’ı bulmasına sebep olmuş. Çok güzel oyun tezgâhlanmış. Kur’an Buruc suresinde ebedileştirdi bu delikanlıyı. Resûlullah aleyhisselam da hadislerinde ebedileştirdi. Bundan biz ne sonuçlar çıkarıyoruz?

1- Samimi bir şekilde Allah’la bulunanı Allah yalnız bırakmıyor. Sen boğulmuyorsun o zaman, tıpkı İbrahim’in yanmadığı gibi. İbrahim aleyhisselam da benzer bir sahneyle karşılaştığında, tam ateşe atılacağı zaman, Cebrail aleyhisselam “nasıl kurtarayım seni, nasıl yardım edeyim, bir isteğin var mı” diye sorduğunda ne cevap vermişti; sen yardım edeceksen senden bir şey istemem, ama Allah soruyorsa ne yaparsa yapsın, ben ne karışırım demiş. O zaman işte bahçe olan bir ateşin içine düştü. Kim Allah’la beraberse bu beraberlikte Allah’ın cevabı hazırdır kıyamete kadar. Bu bize hikâye değil, ders. Ancak hep Allah’la beraberiz zaten, bu işin sloganı böyle, işin raconu böyle, Allah’la beraberiz.

Ve delikanlı, bu beraberliğin sonucu olarak fani hayatının sona ermesine razı olduğunu ilan etmiş. Bizde veya herhangi bir nesilde, ben Allah’la beraber olmak istiyorum, Allah için yaşamak istiyorum diyor da bir sıkıntı var. Değil canı, değil sağlığı sıhhati, oturduğu semtte balkonu parka bakan bir evi bile terk etmeye hazır değil ama. Tamam, Allah bunu destekleyecek, melekler hep bunun yanında duracaklar, bu mehdi gibi dolaşacak ama dairesinden de çıkmayacak, zarar da görmeyecek, maaşına zarar gelmeyecek, her şey yerli yerinde olacak, bu da süper mücahit olunca devam edecek. Bu şeytanın tuzağıdır. Delikanlı ise müminlerin yeryüzünü dolduracağı bir proje çizmişti. Kendisini feda edip imana davet etmişti. Biz çocuklarımızın şusunu busunu taviz konusu yaparken iman verip çocuklarımızı alıyoruz. Bu can verip iman aldı. Bunun cenazesi bir dakikada on binleri imana getirdi. Kürsüde 30 sene konuşan bir hoca 1 kişiyi camiye getiremiyor. Aynı Fatiha, aynı Ayete’l-Kürsî, aynı ayetler, aynı hadisler, şeytanın oyunları hep aynı, krallar hep aynı, sihir hep aynı. Değişen ne; ağızlar. Kalplerdeki sadakat, beyinlerdeki hücreler; değişen bunlar. Kardeşler, neden çocuklarımıza müessir olamıyoruz? Neden hocalar, davetçiler, yazarlar müessir olamıyorlar? Bilgisayar değil, daktilo değil, kâğıt bile bulamayan, talebelerine kurutulmuş mısır yapraklarının üzerine not yazan âlimler, binlerce kurra yetiştirdiler de, biz çocuklarımıza camilerimizde, medreselerimizde görevli hocalar, talebelerine niye Kur’an sevdası veremiyorlar?

Çünkü jandarma dipçiğini kaşınıtı bile görmeyen, bir sayfa Kur’an okutmak, bir çocuğa gusül abdesti öğretmek uğruna vatanından ve canından olmaya razı olan İskilipli Atıf’lar bir neslin imanını kurtardılar. İki sene emekliliğime kalmışken tayinim çıkar diye - tayinim dediği de daha yeşil bir Anadolu kasabasına gidecek en kötü ihtimalle. Maaşı aynı, lojman aynı, her şey aynı, beyefendinin buradaki arkadaş çevresi dağılacak ihtimalle dini uğruna oturduğu şehirden daha yeşil bir Anadolu kasabasına bile gitmeye hazır olmayan, fedakârlığa hazır olmayan insanlar ellerindekileri bile kaybederler. Onlara teslim edilen, Kur’an ehli olması için, iman ehli olması için teslim edilen çocuklar, önlerine namaz kılmaya gelmiş yaşlı başlı insanlar namaza bile devam etmezle onların elinde. Neden? Çünkü sen büyük bir dava için, mezarlıktaki ölüleri diriltmek için değil canını vermeye, oturduğun lojmanından daha değişik bir lojmana gitmeye bile hazır değilsin. Ama bu delikanlı, bu delikanlı bu toprağın üstünden altına gitmeye razı olunca Allah onu ebedileştirdi. Herkes adı soyadı gibi bilir ki o delikanlı öyle ölmeseydi o dakika muhakkak ölecekti. Muhakkak, çünkü

ecel ne bir dakika uzayacak, ne bir dakika kısılacak. Lakin delikanlı becerdi ne yaptı; fani cesedini zaten vakti ve zamanı olan anında Allah'a teslim etti. Kur'an'ın delikanlıları arasına girdi. "Burçları olan göklere yeminim olsun", Allah buyuruyor.

Bir hikâye değil, tarihî bir olay değil. Filan kazıntıda bulunmuş, tiyatro amfisinde görülmüş bir tutanak değil bu. Rabbimizin göklere yemin ederek, gözünün gördüğü, görmediği her şeye yemin ederek söylediği "şu çukurlardaki müminleri yaktılar." Bir de karşılına geçip onların yanışını, kebabını bekleyen aç insan gibi seyretmeye kalktılar. Bir vahşet onları öldürdükleri, ikinci vahşet de, koca kral, danışmanları oturmuş insanların nasıl cayır cayır yandığını seyrediyorlar. Ne suçu var bu adamların "Aziz ve Hamid olan Allah'a iman ettik" demekten başka. Hiçbir suç işlemiş değiller. Sabıkaları yok. Hırsızlıkları yok, zulmetmemişler, vergi kaçırmamışlar, hiçbir suçları yok; sade vatandaş, bir kalkıp "Aziz ve Hamid olan Allah'a iman ettik" demişler. Yani bunlar cihat etmişler, krallığı devirmeye yerine İslam devleti kurmaya çalışmışlar dense hani siyâsî suçtan idam edilmişler dersin. İdam değil zaten.

Kardeşler, burada bir vahşet var. Nedir o vahşet? Bir insanın gözü dönmüş, kendi kurduğu kanunlara, tüzüklere aykırı davranışları imha ediyor. Lakin bu vahşetin karşısında, bu karanlığın karşısında güneş kadar büyük bir hakikat var. Çok büyük, güneşten daha aydınlık bu. Binlerce insanı yakacak kadar zalim, vahşi, hayvanlaşmış bir insanı bir delikanlının fedakârlığı ters yüz edebiliyor. Bir delikanlı canını vermeye hazır oldu, Allah bu zulmü sona erdirdi. Yanan yandı da kül mü oldu? Bebek ne demişti; korkma anne, ateş değil o, atla demişti. Ateşe atlamadılar ki, cennete atladılar. Kazandılar, o kadar kazandılar ki kaç milyar, kaç yüz milyar kere bu Buruc suresi okunuyor Kur'an'da.

Seyyid Kutub rahmetullahialehy diyor ki: En vahşi hayvan avını avladığında onu karnını doyurmak için avlar. Avının çırpınısını görmek için hiçbir vahşi hayvan öbürünü avlamaz. Bunlar vahşi hayvanlardan daha adiler ki, yaktıkları insanları seyretmekten zevk aldıklarını söylüyorlar. Yeryüzündeki en vahşi kaplandan daha vahşi bir nesil o günkü o idareci nesil, lakin bunların vahşetini, zulmünü bir delikanlı kendisini feda ederek sona erdirdi. O delikanlının imanını sorun görüyorlardı lakin nesil olduğu gibi iman nesli oldu. Bunun için kardeşler, biz bir hadis-i şerifi niye dinlediğimizi, Allah Teâlâ'nın bize bunu niye dinlettiğini iyi tefekkür edelim. Niye dinledik biz bunu, Allah bize niye bunu duyurmak istedi?

Bu din fedakâr insanların emeği ile ayağa kalkan bir dindir. Her şeyden evvel Resûlullah aleyhisselam kendini feda etti. Ümmeti için feda etti. Kur'an onun için ne diyor? "Kendini paralayacaksın, ne oluyor sana ey Peygamber, bunlar iman etmiyor diye kendini parçalayacaksın." Kur'an şahit. Peygamber kendini parçalıyordu. "Okursa okusun, inanırsa inansın. Biz bildirimizi dağıttık, biz dergimizi çıkardık." Öyle değil. Bir kişi kâfir varken uykun kaçsın senin. Seni Allah, nesilleri ayağa kaldıran bir nur kaynağı olarak ihya eder o zaman. Evet, bir kısmımız Allah'a can vererek bu samimiyeti gösterecek. Bir kısmımız malından vererek bu samimiyeti gösterecek, bir kısmımız vaktini feda ederek gösterecek, bir kısmımız enerjisini Allah için feda ederek gösterecek; ne istiyorsa Allah. Bu delikanlının canı para ediyordu, bazı insanların akli para ediyor. O da aklını Allah'ın dinine feda ediyor. Bazı insanların da sabrı para ediyor. 10 sene yılmıyor, 20 sene yılmıyor, 30 sene yılmıyor, 40 sene yılmıyor, 60 yaşına geliyor yılmıyor, o ilk gün söylediği sözü bir dahaki sene söylüyor, bir dahaki sene söylüyor, insanlar gülüyorlar. Dokuz yüz sene söylüyor, gülüyor insanlar, dokuz yüz elli sene "yapmayın etmeyin, bu göklerin Rabbine iman edin, yeryüzünün Rabbine iman edin" diyor, onlar "bu bunaktan kurtulamadık" diyorlar. Lakin dokuz yüz elli sene Allah kabul ediyor. Amelin kabul edilmiştir, diyor. Bir düğünde konuşma yaparak değil, hiç susmayarak istikrarla, sabırla, sebatla devam ediyorsun, Allah seni yalnız bırakmıyor.

Bugün veriyorsun malından, yarın veriyorsun, öbür gün veriyorsun, sonuç görmüyorsun bir daha veriyorsun, hiç mi fayda etmiyor, bir daha veriyorsun, hiç mi fayda

etmiyor, bir daha veriyorsun; seni Allah göklere yemin ederek, şahide-meşhude yemin ederek tescil ediyor ki sen kazandın, onlar kaybettiler. Eğer biz, “ben bu fani âlemden gideyim, yeter ki bir mümin kurtulsun” diyebildiğimiz zaman Peygamber’in gönlüne girdik demektir. Buruc suresinin listesine girdik demektir. “Ben bu evimden çıkayım, yeter ki burada 5 talebe kalsın, Kur’an öğrensınler” diyebildiğimiz gün kazandık demektir. “Zararı yok, çorba ile idare edeyim, medresedeki yurttaki talebeler bugün de peynir yesinler” diyenler bu delikanlının soyundandılar. Artanından herkes veriyor zaten. Ama bu delikanlı artmayan canından verdi. Yenisi gelmeyen can vermeye razı oldu. Hem de senaryoyu kendisi çizdi. Karşısına böyle bir sahne gelse, “ben bunu tercih ettim ya Rabbi” dese bunun bir anlamı vardı. Öldür beni, bunlar yaşasın, dediği zaman ölümsüzleşmişti.

Kardeşler, biz şu kanunu artık bilmiş olalım: Bazı insanlar birilerinin sırtında yaşarlar, bazıları da kendilerini, gençliklerini, zevklerini feda ederler insanlık huzur bulsun, refah bulsun, insanlık cennet bulsun diye; ama kazanan onlardır. Çünkü faniyi verip Allah’tan ebedîyi alırlar. Ben ebedîyi istemem, diyemeyeceğine göre herkes oturup bu proje üzerinde düşünmelidir.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.
*Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine,
ashabına salat ve selam olsun.*